

MAGYAR NÉPLAP

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI KATHOLIKUS HETILAP.

Megjelenik minden pénteken 16 oldal terjedelemmel.

A „Magyar Néplap” előfizetési ára:
 Egész évre 1 krt 80 kr.
 Fél évre — — 40 „
 Negyed évre — — 20 „
 Egyen számban 4 kr.

A „Magyar Néplap” és „Mozsgazda” előfizetési ára:
 Egész évre 8 krt — kr.
 Fél évre . 1 „ 50 „
 Negyed évre — — 50 „

Szerkesztik:
LEPSÉNYI MIKLÓS
 és
NÉMETH GELLERT.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, L. ker.,
 Döbrentei-utca 18. sz. — Ide küldendők az előfizetési
 pénsek, valamint a lapba szánt mindennemű közle-
 menyek, és esetleges reklámok.
 Egy 5 hasábnos hirdetési nonparailsor ára 10 kr.

ER
 SZETES
 KUT

Apostolok oszlása.

A képviselőház bezűntette üléseit, a képviselők szétesztek a szélrózsa minden irányában; ki haza, ki választói közé távozott, nem sok örömet, de annál több keserűséget vivén magával. Mint egy legyőzött veri sereg oszlott szét a liberális párt, pedig győzött, legalább tagjai hiszik, hogy győztek. De kik fölött? Választók fölött. S kinek a segítségével? Az ördögével, akinek eladták még a lelküket is. Bánthatja is őket, hogy a gonosszal kötést kötöttek az Ur ellen, a választók bizalmával visszaéltek, őket megcsalták, kijátszották. Ezért nagy a választók közt az elégtelenség és az ekeseredés. Tudják ezt a liberálistól, azért szégyenlik magukat, mikor becsületes választóikkal szembe kerülnek. — Igéreteik beváltásával adószak maradtak a választóknak, az adósnak pedig soha se kellemes, ha hitelezőjével találkozik. — Rettegnek a fizetés, az ítélet napjától, az új választásoktól. — Van is rá okuk, mert rossz, nagyon rossz fát tettek a tűzre; az ördögnek gyújtottak gyertyát; Beliálnak áldoztak. Érzik tehát, hogy „ama nap haragnak napja“, melyen jaj lesz a hiszegőknek. Bukniok kell mindazoknak, kik a választó közönség bizalmát példa nélkül való arcátlansággal kijátszották.

A liberális pártnak nevezett érdek-szövetkezet majdnem valamennyi tagja fogvaogva dudolgatja magában, az új választásokra gondolva: „reszket minden tagom, borzadok és félek,“ mert tudják, hogy a jövő választások meg fogják változtatni a képviselőház képét, hiszen mintegy természeti szükségesség, hogy megváltoztassák.

A képviselőház tekintélye ugyanis ma már teljesen tönkre van téve. Tehetetlen semmiségek, rideg önző sivár lelkek intézik az ország sorsát, önkényűleg, az alkotmány meghamisításával, a törvény kijátszásával, csupán az alakosság látszatának betartásával. Semmiben sincs se lényeg, se lélek; mindenben csak szemfényvesztés ámitás és csalás van.

A politikai erkölcsöt mindenből és mindenütt kiölték; becsület, jellem közállapotainkban ma már ismeretlen fogalom, legfőleg a bolondok ábrándoznak róla.

A szabadválasztásnak Magyarországon vége; itt már csak az önkény és erőszak uralkodik. — Az alkotmányt, törvényt és annak formáit Magyarországon már csak a király tartja meg, kivüle senki. Már csak a királyba vetett hitünk és reményünk van meg, hogy köztünk rendet csinál; azon kívül nincs más a számunkra mint kétségbeesés és teljes megsemmisülés.

Azon lelkesedésnek, mely a képviselőháznak fölemlítésére a vért hevesebben lüktette ereink-

ben, ma már nyoma sincs. A képviselőházban az ország a nemzeti eszményt látta megtestesülve. Ma már mindennek vége. A népképviselőnek egykori varázshatása oda van. A képviselőház teljesen elvesztette a benne helyezett csodahatet.

Elmultak azok az idők, amidőn azt hittük, hogy a képviselőház a nemzet szellemi erejének, tőkájének valódi fokmérője, a politikai bölcseségnek, az előhaladásnak, Magyarország nagyságának és hatalmának kiapadhatlan forrása. Azok az idők, amidőn ott a nagy hazafiak között még a középszerű tehetség is nagyra növekedett. Ma nem csak hogy a középszerűségek nem emelkednek, noha valamennyien kapzkodnak hanem közöttük még a nagyságok is semmivé lesznek.

A képviselői állás ma már nem képezi célját a valódi nagy elmék, a nagy hazafiak nemes versenygésének és magasztos vágyainak, mint hajdan, mikor még ott a közügy szolgálatában elvekkért, meggyőződésekért folyt az önzen küzdelem a haza boldogítására. Mert a képviselőház manapság a pizkos egyéni önérdekeknek legszemérméletlenebb és legszenvedélyesebb küzdőhelyévé süllyedt alá. Benne többé nem tanácskoznak, hanem marakodnak; küzdenek életre-halálra, nem bábérért! hanem a koncert!

A haza többé semmi a szabadelvűek előtt. A husosfazék az ő mindenük, egyedüli bálványuk. Nem a hazáért tenni és küzdeni most már a jelszó, hanem a képviselőségből minden áron meggazdagodni s belőle minél több hasznot huzni.

Aki még elveket is emleget, azt az elvek szegreakasztása óta kötözni való futóbolondnak nevezik el. Idáig jutottak, ennyire süllyedtek le a közállapotok Magyarországon az istentelen liberális rendszer uralma alatt.

A képviselők többé nem az Istent, a királyt és a hazát szolgálják önzellenül, hanem önön magukat önzésből. Nem törvényt alkotni mennek ma már a képviselők az ország házába, hanem üzérkedni, mint hajdan a zsidók a zsinagógába, ahonnét őket Krisztus kikorbácsolta.

A mi parlamentünk beteg, nagyon beteg. Nem testileg, mert testére nagy gondja van, hanem lelkileg, mert a vallást s a vallásban az Istent támadta meg. Azért nehezedik rá oly súlyosan az Isten keze, az Isten átka. Az Isten megzavarta kevély eszűket, mint a babiloni torony építőit, azért nem képesek semmit végezni. A babiloniak is Istennel akartak megmérkőzni, azért sújtotta őket az Isten haragja. A babiloni zsidók most újra kezdtek Isten ellen támadni az ország házában. Ez a képviselőház az Istennek üzent háborút az új vallási törvényekkel. És az Isten úgy boszulta meg magát rajta, hogy most nem tud mással foglalkozni, mint vallási törvényekkel. Hogy vesznek el bennük!

Mindig vallásügyi törvényeket csinálnak és még sem készülhetnek el velük. Hogy készek nem lesznek, azt kezdik már helátni és farizeusi módra azon török fejüket, mikép jussanak ki az örvényből, amelybe jutottak; mikép szabadíthatnák meg az állam hajóját a zátonyról, amelyre azt vezették anélkül, hogy vissza kellene térniök a valláshoz, a melyet megtagadtak, amelyet elhagytak. És ez teszi oly ünnepegyessé, oly rettenetessé a jelen helyzetet. Mert amiről ők álmadoznak, az lehetetlen. El kell vesznünk, vagy visszatérnünk Istenhez.

Ha Istennek visszautasításában megátalkodunk, megérjük vesztünke, mert a sivár lelkek a társadalmat teljesen fölbomlasztották szerencsétlen vallási törvényeikkel. Vissza kell tehát térnünk az istentelen vallási törvények eltörlésével Istenhez, akit elhagytunk, mert be kell látnunk azt, hogy egyedül az egyház bírja a társadalmakat föntartó és megmentő elveket: a tekintely tiszteletét, a féktelen szabadság megzabolázását, a család és tulajdon örök törvényeit. — Ezeket tanítja az egyház és ezen fönséges elvek visszaállítására nélkül nem lesz. nem lehet nyugalom, béke, nagyság, gazdagság, társadalmi állandóság, mert a társadalmak épügy, mint az emberek, könnyek között mulnak el. — Oh! pedig be sok könnyet hullatnak mostanság a nemesebb lelkek sz. valásunk megaláztatásán, akik nemesebb érzelműek lévén, iszonyu lelki gyötrelmeket kénytelenek kiállani.

Dr. Bakonyi Elek
ügyvéd.

POLITIKAI HIREK

Az elvtagadók. Politikai körökben el van terjedve az a hír, hogy az egyesülés a kormánypart és a Kossuth-Justh-Eötvös-part közt legközelebb meg fog történni, úgy mint 1875-ben Tisza és a Deák-part között. Kossuth-Justh-Eötvös a 48-iki és 49-iki függetlenségi elveiket, (ha egyáltalán voltak nekik ilyen elveik,) szintén mint Tisza Kálmán 1875-ben szegre akasztják és belépnek a kormányba. Ilyen a politikai elvűség. Kossuth Ferenc átvenne a pénzügyi tárcát, Justh a belügyit, Eötvös Károly az igazságügyit, Károlyi Gábor pedig lenne a király személye körüli miniszter. A többi szajásabb párttagok valamennyien főispánoknak nevezetnének ki.

Ily politikai végrend letet tartalmaznának Kossuth Lajosnak amaz iratai, a melyeket a kormány Kossuth Ferencről százezer forintért oly kikötés mellett vett meg, hogy azok csak harminc év után bonthatók föl és hozhatók nyilvánosságra, amikor a mostani fölött embereknek már nem fog többé a fejük fájni, de Kossuthnak se, s így nem kellend pírulniok.

Ez volna azon egyezségnek a folyománya, amelyet Eötvös-Tiszáékkal kötött a vallásügyi törvények tár-

gyalásának megkezdése előtt. Ez volna ára és dija a vallásügyi törvények pártolásának és a 48-as előzetes kormánypartiságnak. Aztán mondja még valaki ezek után, hogy Eötvös Károlynak nem az volna a mindenre viszhangozó közmondása: „Tudja Pál, mit kaszál”.

Mégis csak igaz az, hogy az ember vissza szokott térni az első szerelméhez! Eötvösnek az első politikai eszméje és szerelme a 67-es alap volt. Ott küzdött a Deák-partban elkeseredetten, az akkori igazi, önzetlen, elvhű 48-as Böszörményiek ellen. Mikor a Deák-partból kimarja maga magát, átment a 48-as függetlenségiékhöz, s miután azokat szétverte, most visszamarja magát ismét a 67-es alapon levő kormánypartba. Talán sikerülend neki ezt a pártot is szétrobbantania! Mégis csak fenegerek az az Eötvös Károly, a ki a néppártot szöröstől-bőröstől akarja fölfalni és aki nekünk kilenc millió róm. katolikusnak új vallást akar csinálni. Ő persze mindent mer, mert neki vesztetni valója már mi sincs. A polgári házasság lenne azon aranyhíd, amelyen a 48-as és Kossuth-Justh és Eötvös Károly a 67-es kormánypartba áttetálnának és abba beleolvadnának. Tehát nem azért erőszakolják ők a polgári házasságot, a melyről ma már ők is meg vannak győződve az összes pártokkal együtt, hogy az egy vallásfelekezet népének se kell, nem is azért, mintha a polgári házasság behozatalával szabadelvű intézményt akarnának létesíteni, hanem csupán azért, hogy a polgári házasság keresztülröszakolásával, amelyben ők voltak a főcinkosok, legyen mire hivatkozniok, mint általuk a kormánynak tett szívessegre és amelynek alapján követelhessek a t, hogy a kormány és pártja őket kebelébe befogadja.

A szabadelvűség hangoztatása ezen csalfa játékban csupán csaléteknél szolgált, porhintés volt a nép szemébe, hogy a nép az ő nyomorult politikai hitehagyottságukat, elv-szegreakasztásukat, elvárulásukat észre ne vegye. Ezen céljukat úgy vélték elérni, hogy a nép figyelmét a szabadelvűség hangoztatásával ezen hazug jelszó várás-hatalma alatt tartván észrevétlenül hajthatják végre az árlást. Oh hazugok, oh népámitók.

Az egyházpolitikai törvények életbeléptetése. A belügyminiszter nagyon gondosan tanulmányoztatja az egyes törvényhatóságokat abból a szempontból, hogy az egyházpolitikai törvények végrehajtása minő eshetőségeket helyez kilátásba. E-tesülésünk szerint a kormány legkevesebbé megbízható jelentéseket vett Pozsony, Nyitra és Turóc megyéből. Az ottani főispánok a legnagyobb aggodalmaknak adtak kifejezést s nem egy főispán kétségbeesztő színben tüntette fel a helyzetet. A kormány eme jelentések hatása alatt legközelebb a csendőrök létszámát fölemeli s gondoskodik arról, hogy átvonulás, vagy egyéb címen ezekben a megyékben nagyobb számú katonaság is tartózkodjék október elejétől kezdve.

Az ákosfalvi választás. Ákosfalva nem Judeában van, hanem Erdélyben, ha nem csalódom Maros-Tordamegyében. Az ákosfalvi választókerületet nem zsidók alkotják hanem tulnyomó részben keresztények. És az ákosfalvi mandátumot annak dacára a zsidó Légrádi nyerte el, akit közfölkialtással választottak meg a keresztények képviselőjüknek. Távol legyen tőlünk, hogy mi Légrádi urat az ákosfalvi választóktól irigyeljük. Minden z-áknak akad följa. Ők egymásra találtak. Azt se tagadjuk, hogy Légrádi ur éppen beleillik a jelenlegi képviselő-testületbe. Légrádi ur ugyanis nagy üzletember, aki kiterjedt kereskedést üz politikával a Pesti (pestises) Hirlap útján, politikai szállítója volt már több kormánynak; azonkívül kapható nála spenót és mindenféle zöldség; tej, turó és kvargli; miniszterek

olajba festett képe és kulimász: számtalan egyházpolitikai röpirat; vakoló, malter és Jánus-arc. Szóval Légrádi ur nagy üzletember. Az ilyen tehetség pedig éppen a képviselőházba való. Mert ma a képviselőség is üzlet. A képviselők vesznek választókat, a kormányok pedig vesznek képviselőket. Légrádi ur jól kezdte a politikai üzletet, mert képes volt egy kerület összes választóit — megszerezni. Örüljenek egymásnak sokáig!

A választási jog elkobzása. A választási lajstromok meghamisítása a census leszállításával, a miről már említést tettünk, utmutatást adva a védekezésre, kezdi foglalkoztatni ez ellenzéki pártokat. A függetlenségi és 48-as párt, a melynek mandátumait nem biztosította az egyházpolitikai fegyverbarátság már figyelmezteti hozzártározóit és erre vonatkozólag Ugron Gábor a következő felhívást teszi közzé: Elvbarátainkat, a függetlenségi és 48-as párt intézőbizottsága nevében felkérem, hogy sziveskedjenek a közszemlére kített választási névsorokat minden községben átvizsgálni, kihagyott polgártársaink érdekét védelmükbe venni és a visszaélések során beirt egyének ellen felszólamlással élni.

A páriák.

India messze Keleten van, Ázsiában. Van ebben az ázsiai országban egy osztálya az emberiségnek, kiket *páriáknak* hívnak. A páriák jóformán egy színvonalon állanak az állattal. Jogokról almodniok se szabad. Nekik csak kötelességeik vannak. Az ő osztályrészüik a fáradtság, a munka, a törődés. Szolgái a többi osztályoknak, kik önkényük szerint bánnak velük: ütik-verik, zsarolják, dolgoztatják s bérüket szeges ostorokkal fizetik. Jogtalanság rajtuk nem eshetik, mert jogaik nincsenek; orvoslást sehol sem kereshetnek, mert a többi osztályokkal szemben igényük nem lehet. A mit parancsolnak nekik, gondolkodás nélküli kötelesek teljesíteni, mert teljesen ki vannak szolgáltatva a hatalmasoknak, kik akár megnyuzhatják vagy fejét vehetik, anélkül hogy ezért bárki is kérdőre vonhatná őket. Hisz akinek életét vették, csak egy *pária*, egy emberformájú állat!

Magyarországon addig nem voltak *páriák*, mert egész 1848-ig a katolikus elvek érvényesültek. De újabb időben a protestantizmus levélével fölhigitott pogányság — mely liberalizmusnak mondja magát, — ragadta magához a vezérszerepet s azóta a polgárok indiai osztályozása kezd lábra kapni.

Tessék csak végig tekinteni a katolikusok helyzetén s azonnal igazat ad nekünk a józan szemlélő abban, hogy Mária országában a katolikusok kezdenek a *páriák* szerepére jutni.

Dacára számbeli többségünknek, a vezérszerep még se a mienk. A hivatalokat agyontömik, sőt már agyon is tömték protestánsokkal és zsidókkal. A katolikus intelligenciát eddig mindenütt háttérbe szorítják, noha a hivatalok költségeinek viselése nagyjából a katolikus többség terhére képezi. Buda tisztán katolikus város volt mindig s ma már egy református templom épül egyik legnagyobb terén, melyet sétatérnek nem engedtek át, azt mondván, kell piacnak; de mikor a kálvinisták templom céljaira kérték, boldogoknak érezték magukat a főváros atyái, hogy a derék felekezethek szolgálhatnak a helylyel s piac céljaira nyomban találtak más területet: a kapucinusatyák templomának környékét, persze igazi liberális módon mit se gondolván azzal, hogy a városi lárma a templomi istenitisztelet összhangját zavarja. Hisz abban a templomban *csak* a

katholikusok imádják Istenüket! S kiknek kell a katolikus Budán a kálvinista imaház? A kálvinista miniszteri hivatalnokoknak. Tisza Kálmán dicső uralkodása alatt szekér számra hordta a kálvinistákat a budai minisztériumokba s ez a dicső gyakorlat ma se ment ki a divatból. A miniszterelnökség, a pénzügyi, honvédelmi, belügyi, kereskedelmi minisztériumok túltöttek kálvinistákkal. Rövid 20 esztendő alatt az ősi Budában sikerült annyira fölszaporítani őket, hogy ma már imaházat építhetnek, a melynél szintén a Tisza-család a főpátronus, az építő bizottság védői tisztségét Tisza Kálmáné töltve be.

De nemcsak a minisztériumoknál van ez úgy. Így van mindenütt az egész országban. A protestánság mindig a legjobb ajánló levél, ha valaki közhivatalt kíván elnyerni. A katolikus polgárok háttérbe kerülnek a protestánsok előtt.

Önnét van, hogy a protestánsok büszkén vallják magukat kálvinistáknak, lutheránusoknak vagy unitáriusoknak, a katolikusok pedig majdnem bocsánatot kérnek, ha kérdezősködés folytán be kell vallaniok katolikus voltukat. Mintha éreznék, hogy tekintélyük, azonnal aláhanyatlak, jövőjük elé nagy akadály gördül, amint megtudják, hogy nem a boldogító protestantizmus aklába tartoznak. Csak ritka eset az, hogy intelligens világi katolikus vallásának elvei szerint merjen élni. eljárjon rendszeren vásár- és ünnepnapokon a templomba, meghallgassa a prédikációt, az egyház törvénye szerint gyónjék, áldozzék, böjtöljön stb. Hány világi katolikus meri például az egyházpolitikára nézve az egyház főfogását vallani? Wekerle. Csáky miniszterek nem azzal kérkedtek-e hogy „jó katolikusok”? A múlt hetekben Justh Gyula nem azt akarta-e a rákóciai fejébe belebeszélni, hogy „jó katolikus”? Eszterházy István gróf volt pozsonyi főispán Erdélyi miniszter tiszteletére adott pünkösdszombati lakomán nem verte-e mellét, hogy ilyen, meg amolyan „jó katolikus”? pedig összes katolikusága csak abban áll, hogy nagyjából, egy szerkesztés ellátogat a kapucinus atyák ebédjére és megesi ott a *stokfish*. S mindezek a „nagy katolikusok.” mindezek a „jó katolikusok” azt mondják, hogy nem Krisztus egyházának van igaza, hanem Tisza Kálmánnak, Bánffy Dezsőnek, meg a szabadkőmives Wekerlének és Csáky-nak. Azt mondják, hogy amit az egyház, mikor a polgári házasságot sérelmesnek hirdeti. Nem sérelmes az. Tessék csak megkérdezni Szilágyi Dezsőt, ki vallására nézve kálvinista bár, de jobban tudja száz papánál is, mi köz az egyháza nézve sérelmet s mi nem. Ezek a „jó katolikusok” szidják, átkozzák a becsületes papokat, kik az egyház tanát is merik hirdetni, a katolikus hitelveket nem vetik a szabadkőmivesek lábai elé, kik nem a „Pesti Naplóból”, „Pesti Hirlaphóból”, „Magyarországból” „Magyar Hirlaphóból” és egyéb *zsidó-liberális-szabadkőmives* újságokból merítik bölcsességüket. Szerintük az a pap, ki a polgári házasság ellen nyilatkozni mer, az kötelessége határvonalaít átlépte, magasztos hivatását lealacsonyította, béke helyét háborúságot terjeszt. Hanem az a pap, ki sovargó tekintetét nagyobb áhitattal függesszi a miniszterre mint az Oltáriszentségre (a karonokságot persze nem az Oltáriszentség osztogatja), ki nem szégyel bökölva jelenni meg az egyház üldözője előtt s ablakait kivilágítja tiszteletére. Oh az derék ember, az tiszteletre méltó öreg ur, az a béke magvait hintegeti, az a szabadelvűségnek hódolva nem lépte át hivatását, csak Krisztus parancsait teljesíti. Így írta ezt meg a múlt hetekben a dunaszerdahelyi zsidó böcher a „Pesti Napló” című zsidó-fércelményben. Igazságában kételkednünk tehát csakugyan nem lehet.

Csodálkozhatunk-e tehát ezek után, ha Magyarország katolikusai lassankint oly sorsra jutnak, aminőben az indus nép *páriái* voltak? Elleneseink látják, hogy mi igen jambor bírkák vagyunk, kik magunk ültetjük fejünkre zsarnokainkat, kik magunk is a katolikus elvek védőit támadjuk s a bitang katolikusokat dédelgetjük, a Judás-papokat magasztaljuk: hogy ne igyekezzenek tehát e szomorú, nagyon szomorú, de rájuk nézve előnyös körülményt saját hasznukra jól kiaknázni s a mi fejünket még mélyebben nyomni a hullámok alá? Már annyira vagyunk, hogy akik csak szólni is mernek a kath. elvek védelmére, akik csak hirdetni is merik az egyház igaz tanítását, azokra már börtön, fogság várokozik. E lap felelős szerkesztője már börtönben sinlődik, a „Magyar Állam“ szerkesztőjét is elítélték s csak hetek kérdése, hogy büntetését meg kelljen kezdenie. Győrben egy kis rőpiratot ezrével kobzott el a rendőrség és íróját porbe fogták, amiért azt merte írni, hogy a polgári házasság nem egyéb ágyasságnál. Az igazságügyi minisztériumban egy oly törvényjavaslatot készítettek, mely börtönre kárhozná azt a katolikus papot, ki választás alkalmával irányítani merné hivat. Mert boldog Magyarországon lassankint a kath. papnak csak adót fizetni lesz szabad, de honpolgári jogaival élni nem. Egy Galiciából beszakadt csámpás zsidó bármikor az orra alá fricskázhat.

Kétségbe kell esnünk, ha a jövőre gondolunk. Kétségbe kell esnünk főképp pedig azért, hogy a katolikus-ság még ezeket a galádságokat is igazi buta közönynyel tűri el. Csak néz, csak bámul, mintha így volna az jól.

Nem akarok jövődőlésekbe bocsátkozni, de nem tudom, nem fogjuk-e így elveszíteni a katolikus vallás kegyelmét, mint elveszítette Azsia és Afrika, az egyháznak e legelső virágos kertjei? Be kell vallanunk, hogy érdemteleneleg vagyunk rá, nem becsüljük értéke szerint, eltűnjük meggyalázását, letiprását, megszégyenítését.

Vérkönyveket sir szívem, ha látom, mily erőfeszítéseket tesz a gonoszság, hogy pokoli elveit diadalra juttassa, s mily szégyenletesen lomha a katolikus-ság, Krisztus igazainak védelmében. A kálvinisták között nem találunk pástort, a zsidók között hiába keresünk rabbint, ki ne erősen kálvinista, illetve zsidó volna, de a katolikus papság között még pirospántlikájú espereseket s találunk, kik szégyenlenek katolikusok lenni, mert mit szólna kedves barátjuk, az aranyláncu zsidó bérlő, mit szólna a drága druszájuk, a főszolgabíró? Bizony óriási gyalázat, hogy találunk papokat, kiket nekünk világi katolikusoknak kell rendre utasitanunk!

Ha nem ébredünk fel új életre, ha nem leszünk mindig és mindenütt a nyilvános életben is erős katolikusok, ha arra figyelünk, mit mondanak ellenségeink: a zsidók és szabadelvűek? nem arra, mit tanít egyházunk, a katolikus egyház? akkor lassankint egészen az indiai páriák sorsára fogunk jutni. Mindenben hátralóknak, mindenütt mellőznek, folyton kinulláznak, lenéznek, megvetnek, kigunyolnak.

Csúfság az, amit elkövetnek rajtunk! De magunk vagyunk az okai. Azt hiszitek t. olvasók, mernének egyházunkkal így bánni, mernék a pápa követét oly durván sérteni, mernék a katolikus írókat börtönbe vetni, ha mi nem volnánk oly lomhák, oly nyomorult közönyösek? Soha! De ismernek már minket, ismerik hitványságunkat, érzéketlenségünket s azért bátran rugdal meg minden számár.

De hát meddig fog e gyalázatos állapot tartani még? Meddig tőrjünk, hogy fejünkön garázdálkodjanak? Mikor fogunk már egyszer igazi katolikusok, Krisztus

elszánt vitézei lenni, kik nem bókolnak az ellenség előtt akkor se, ha generális, ha milliószer miniszter is. Az elvekben alku nincs. Aki nincs Krisztussal, az ellene van, ha Erdélyi Sándor is a neve; s ha előtte egy kath. pap bókol, az a pap Krisztusának elárulója, ki megérdemelné, hogy az oltártól korbáccsal üzzék el s a homlokára az akasztófa jelét süssék ki.

Katolikus polgártársaim! ha nem akartok gyalázatos módon elpusztulni: a tizenkettedik óra van ám arra, hogy tegyünk valamit. Félre most mindennel, hogy a legnagyobb feladatot, Krisztus egyházának megmentését keresztül vihessük. Bámultok? Igen, Krisztus egyházának megmentéséről nagyon szó, mert veszedelem fenyegeti azt az oltárt, amelynek még szolgálai között is vannak árulók.

Nem, ezt nem tűrhetjük. Mi világi katolikusok álljunk talpra és teremtsünk egy új szellemet az egyházban, mely a haszonlesés, kitüntetés vágy, a hiúság kufár szellemét érdeme szerint kisöprözze a szentélyből, annak bálványimádóival egyetemben.

Teremtsünk egy új szellemet, igazi erős, törhetetlen, alku nélküli katolikus szellemet, mely kőszirként álljon meg, a fenyegetés, csábítás, vesztegetés és hiúság kísérléseivel szemben.

De e szellemet csak úgy teremhetjük meg, ha erőnket megfeszítve terjesztjük a katolikus sajtó termékeit és üldözzük a szabadelvű iratokat.

Szabadelvű lapokat, füzeteket, rőpiratokat, nyomtatványokat kézbe ne vegyünk soha. Sőt bárhol lássunk ilyet, beszéljünk le mindenkit a szabadelvű nyomtatványok tartásáról. A más oldalon pedig ajánljuk legjobb tehetségünk szerint a katolikus műveket. A katolikus újságok cikkeit olvassuk fel mások előtt, hadd ismerjék meg miként hirdetik e lapok az igazságot.

A 22-ik számban azt irtam: szerezzon maga mellé minden előfizető még két előfizetőt júliustól kezdve. Hányan teljesítették már e fölhívást? Miután én nem csak másnak írok, hanem magam úgy is teszek, amint másnak tanácslom: büszke önérettel árusolom el, hogy én már teljesítettem a feladat reám eső részét, nem is két, hanem *harminc* új megrendelőt szereztem. De hát megtették-e már e tekintetben kötelességüket összes olvasótársaim? Amint tudom, csak igen kevesen! Ez is jele a katolikus lomhaságnak! Ne gondolja azt senki, hogy azért írom e cikkeket, hogy a lap tele legyen. Oh nem! Ez a cél nem érdemelné meg a tintát se.

Azt akarom, hogy amit mondok, azt *kövessék is az olvasók*, mert az ő javukért mondom.

S akiben van lélek, van erős katolikus meggyőződés, van Krisztus Jézus iránt lángoló szeretet, az követi is szívesen.

A gonosz liberalizmus szét akarja tiporni Krisztus egyházát. Tehát annak legbátrabb szívű fegyvereseit: a katolikus sajtó termékeit hívja ki a harcra.

Azt gondolták a liberálisok, hogy meg fogják ölni a „Magyar Néplap“-ot, ha Lepsényit börtönbe vetik, megronják a „Magyar Állam“-ot, ha Szemneczet elzárják.

Meg kell mutatnunk a liberalizmusnak, hogy elszámította magát; az erőszak eredménye éppen ellenkező lesz s a liberálisokra nézve rettenetes! Ép azért, mivel ily gyalázatos erőszakoskodással üldözik a katolikus sajtót, ép azért mi meg kétszeres buzgalommal támogassuk, hogy hadd növekedjék, hadd erősödjék, szilárduljon és terjedjen mindenfelé!

Terjesszük tehát a kath. sajtó termékeit, terjesszük különösen a „Magyar Néplap“-ot.

Ismét azt hangoztatom tehát, amit ezelőtt második számban hangoztattam: szerezzen julius elsejétől maga mellé minden előfizető még két új előfizetőt, hadd járjon a lap ezentul 48 ezer példányban.

Minden előfizető legyen rajta, hogy községébe ezentul még kétszer annyi járjon e lapocskából, mint eddig járt. Ahová eddig 10 példányban járt, járjon ezentul 30 példányban; ahova 25 járt, járjon oda ezentul 75 példány és így tovább.

A katolikus sajtó erősödése, a katolikus szellem erősödése. Hogy a szellem erősödjék, erősítsük a sajtót.

Rajta tehát magyar katolikusság, rajta, erősítsd sajtódat, terjeszd a katolikus lapokat, mert ha a sajtó erős, az erősítheti meg a szellemet is. Ha pedig kath. szellem él bennünk, ha kath. szellem hatja át mindnyájunkat, nem leszünk páriák, megvetett, lenézett, kilókölt néposztály, sőt miénk lesz a vezérszerep, dicsőség és hatalom, ami számunk többleténél fogva joggal meg is illet bennünket.

Isten áldása velünk!

Dr. Bakonyi Elek
ügyvéd.

Részvét nyilatkozatok.

Azon elmarasztaló ítélet alkalmával, mely lapunk felelős szerkesztőjét királysértés örve alatt államfogházra nyilvánította méltónak, a katolikus közvélemény megbotránkozva jajdult fel és valósággal elhalmozta szerkesztőségünket részvevő és az ítéletért vigasztaló leveleivel. Lepsényi Miklós a közönség ez izgatott hangulatát felhasználhatta és saját ügyének előnyére igen jól kiaknázhatta volna, de páratlan szerénysége nem engedte, hogy saját dicsőségére csak egy sort is közöljön. A megható szép leveleket drága emlékeként eltette, mint a közbecsüles bizonyítékát, de a nyilvánosságnak nem adta át.

Miután ez idő szerint szerénytelenség vádját őt nem érheti, mi most felbontjuk az értékes levélsomót, s egyiket-másikat kinyomatjuk lapunkban, hadd lássa a liberális banda, miként a katolikusok is meg tudják becsülni az ő nagy embereiket s minden pimaszkodást nem hagynak szó nélkül. Ime a levelek:

Főtisztelendő Lepsényi Miklós urnak!

Bocsánatot kérek főtisztelendőségedtől, hogy bártorkodom soraimat hozzá intézni, melyre azon szomorú hír indított, melyet, a „Magyar Néplap“ 21-ik számában találtam, hogy főtisztelendő szerkesztő urnak a szegedi államfogházban 6 havi büntetés elszénvedésére meg kell jelenie. De hát miért? Azért, hogy nem mondta apostoli tettnek a polgári házasság jóváhagyását! No ez ugyan nagy királysértés! Hanem, mikor a lapok azt irták, hogy a zsidók és szabadelvűek abcugot kiáltottak őfelségének, azt úgy látszik a királyi ügyesség nem tartja királysértésnek, mert még csak vizsgálatot se tartott szükségesnek ez ügyben indítani. Tehát ez megengedett, sőt helyes dolog. De amint egyrészt elszomorodtam azon, amit föllebb említék, egy kis gondolkodás után belső megilletődés töltött el annyira, hogy szomorúság helyett öröm és hála érzéssel fordulok főtisztelendő urhoz. Hisz ez nem megaláztatás, hanem kiszámíthatatlan szerencse, mert az egyház tanítása szerint, akit üdvös tanács és üdvös cél előmozdításáért ilyen kisbességgel illetnek, arra végzetetlen boldogság jutalma vár.

Fogadja azért főtisztelendő szerkesztő ur szívből fakadó tiszteletemet és üdvözlétemet.

Czirák 1895. május 24.

Kiss Mihály földműves.

Főtisztelendő szerkesztő ur!

A „Magyar Néplap“ 21-ik számában egy meglepő hír volt, amelynek elolvasása után könnyes szemekkel gondoltam Dávid király azon zoltárára, melyben azt mondja, hogy „pogányok jöttek uram a te országodba.“ Ezen zoltár jóvendőlése ha még nem teljesült be, most beteljesül, amidőn mindenkinek szabad tenni mindent, de ha mi katolikusok csak a hitünket védjük, akkor már lázítók vagyunk, akkor szocialisták vagyunk s végre még a felségsértést is ránk fogják, hogy csak minél jobban megvetettebbekké tehessenek azelőtt is, aki Krisztus parancsa folytán hivatva van holtig való védelmünkre. Ugy hiszem, hogy főtisztelendőségédnek nem kell ezeket mondani; de elkeseredésben nem is tudok mit szólni, amidőn azt kell látnom, hogy egy Istentől küldött hű pásztorunknak pünkösdi napját, a vigasztaló szent lélek Istentől eljövetele napját a börtönnek a nyirkos falai között kell megélnie!

És miért? Azért, mert saját vallását védte, mert a liberális hadat a sok égbekiáltó tetteiért megtámadta! Igen azért, azért kiabáltak rá felségsértést! De hadd teljek meg az éhes farkasok torka. Ily igazságokkal majd az alvó tespedő katolikusokat fölrázzák. Eddig csak pénzünkre éheztek, de ma már szent hitünket kezdték ki? És ha találkozik valaki, aki a hit védelmére mer kelni, azt leverik, letorkolják, börtönbe vetik. Csodálom, hogy halálra nem ítélik.

De hagyján! Krisztust halálra ítélték, meg is kellett halnia, de dicsőséges feltámadása által mindenkinek tudtára adta, hogy ő az igazság kutfeje, azaz, hogy Isten fia. Különböző nagyobb bizonyosság nem kell Istenségéről, mint eme szavainak beteljesedése: „Engem üldöztek, titeket is üldözni fognak.“ A pogány császárok üldöztek minden kigondolható halállal s a mostani liberális had is üldöz már börtönnel, fog talán üldözni még halállal is!

Kedves főtisztelendő uram! Bocsásson meg, ha talán ezen igénytelen soraimmal több oldalú sürgős dolgaiban akadályozom; de lelkiismeretem nem engedi, hogy ezen égbekiáltó tény fölött keserveimet ki ne öntsem. Engedje meg az egekben lakó nagy Ur Istent, hogy a reá szabott büntetését erőben, egészségben tölthesse el. A vigasztaló szentlélek eljövetele által — amit már a börtönben kell megélnie, — vigasztalja meg s adjon erőt és béketűrést annak eltöltéséhez; s midőn a kiszabott 6 hónapi hosszú büntetést kitöltötte, erőben, egészségben léphessen ismét közibénk.

Engedje a jó Istent, hogy büntetése által örök érdemei szaporodjanak.

Ezekkel és mindenben a legjobb kívánataimmal kísérem lelkileg a szegedi államfogház nyirkos falai közé Istennél való meghallgatásomért naponként buzgón esedezővén.

Isten önnel, Isten önnel!!

Legőszintébb szegény hitsorsosa
Gy. J.

Mélyentisztelt szerkesztő ur!

Szívem sajnálatával irom e sorokat főtisztelendőségédnek, mivel sz. egyházunk és szegény hazánk érdekét védeni törekedett és e mellett szenvednie kell.

Fogadja azért legőszintébb részvételemet; kívánom az Istentől, hogy szenvedéseiben legyen vigasztalója és erősítője, hogy szabadulása után még többet is tehessen egyházunk és szegény hazánk javára.

Maradok hű részvétellel és tisztelettel.
Mélykut 1895 május 26.

Ifj. *Racsman István*
és ifj. *Racsman József*.

Kedves testvérem!

Nagyobb emberektől jöhetnek szeretet-nyilvánítások, de igazabb szívből soha! Fogadd szeretetemet! Oh ne felelj e és jőjj látogass meg kérlek! Igen, most gondolatban es valótan akkor, ha már értünk szenved-tél! Az ég áldjon meg!

Könnyezve ölel hived

Horváth Tivadar,
nagy-bidegkuti plebanos.

A mi Confessorunknak emlékkönyvébe:

Oh! vigasztalódjál,

Mert a babér s pálma,

A mi sok nemesebb

Leleknek az álma:

Neked fejedre hullt

S nem is hervad soha,

El nem takarhatja

Az ezredék moha.

Mert a hova Te jutsz,

Nem juthat a gyáva,

A ki csak tokmagot

S hamut hord agyába!

Kozáry József tanár.

Hogyan létesítendő a világvaluta?

Lapunk f. évi 18 ik számában fejtegettük a világvaluta történelmi lényegét s megígértük, hogy t. olvasóinkat értesíteni fogjuk időnkint a világvaluta mozzanatairól. Ezt tesszük most a fentebbi kérdésre vonatkozólag. Ugyanis:

Folyó május hó közepén gróf Mirbach újból sürgette a porosz urak házában a világvaluta iránti lépéseket egy nemzetközi államszerződés kötése céljából, hanem — „a nem akarásnak száz a kifogása” — mondja a példabeszéd. így van ez a világ, — állam — és népcsalóknál is, a kik a zavarosba további halászatukat feladni nem akarják.

Fentidézett cikkünkben már utaltunk azon tudományos felfogásokra és farizeusi aggodalmakra, melyekkel a csalók, a csalást szépíteni és palástolni igyekeznek. — A porosz urak házában tehát felállott a német-birodalmi jegybank elnöke és azt mondta gróf Mirbach sürgetési indítványa ellen, hogy egy világvaluta által a fizetésekben zavar fogna előállni és a jó német aranyvaluta veszélyeztetnék.

Hát az a németbirodalmi jegybank az azon aranyvalutás jegybank, a mely az aranypénzt a forgalomból elharácsolja, arra aranyra szóló bankjegyeket kiad, de az 1893 ik évi zárlatkor a pénztárában csupa ezüst és csekély értékű ezüst pénz szolgált, a hires aranyvaluta fedezetű. Nekünk tehát nincsen mit szégyelnünk, hogy nekünk is van aranyvalutánk — niklből és hogy ezt észre ne vegyük, csinálnak lármát az egyházpolitikával, nemzetiségi kérdéssel, bombamerénnyel, választásokkal, külügyekkel és agrárbankos gazdakongresszusokkal.

Értelmetlen és elferdített szókon, szólamokon és kifincamított elveken lovagolni, ez a korszellem jellege, hogy a gyalázatos köz-állapotok elpalástoltassanak s a látszatnak-látszata legyen jót akarásról és a zsákmányolók által elkobzott hazafiságról.

Ezen farizeuskodás és hypokrizis szüleménye az állítólagos zavar, aggodalom a világvaluta által s ezért nem akarják tudni, mi az a világvaluta és hogyan létesítendő. — A világvaluta célját már a fentidézett cikkünk végén jeleztük, most arra felelünk mikenpen létesítendő.

Nálunk a nikli-aranyvaluta behozatalával behozták a korona nevű ezüstpénzdarabokat s azt mondták, hogy egy korona 50 krajcár, aztán kétféle niklit, kétféle bronzpénzt, ausztriai is, magyart is, tehát 10 fele uj pénzt. És volt-e ezért zavar a fizetésekben? — nem volt, hanem igenis jól kellett megerőltetni az embereket a szemét, hogy ezen új és a régi pénzeket egymástól megkülönböztessük s nikli helyett koronát ne adjunk.

Már most, ha azt mondják az eddigi birodalmi és országos pénzeket kívül behozunk valutánkba egy 5 gramm súlyú ezüstpénzt, melynek kollát lesz a neve, (t. i. collateralis, világ-valuta pénz) és ugyancsak 5 gramm súlyú aranypénzt, melyekkel nemcsak Ausztria — Magyarországon, hanem egész Európában, Amerikában, sőt Afrikában is, ahol Mária Terezia talleraink forgalomban vannak, — meg pedig határozott névértékükben, fizetni lehet, képzelhető-e olyan buta nép valahol, hogy ebből fizetési zavarok keletkezzenek? — De hát a csalással felhagyni nem akarásnak száz a kifogása.

Még egyet, mert midőn ezeket írjuk, most ulésez a magyar gazda-kongresszus, *) toronyát, boronyát összebeszélnek és rendezni akarják az ország bajait zsidószellemben, amely a magyar gazdákat is megszállta, mióta a magyar hazafiak által épített „köztelekbe” a „szesztermelő” zsidók magokat befészkeltek — gazdákul.

A modern magyar gazdáknak is csak pénz és pénz kell, mint a zsidónak — de a zsidó árujából szerez pénzt, a magyar gazda pedig — kölcsön-pénz után kapkod és sóvárog, mintha éppen az nem lenne a legnagyobb baja, hogy fül-g eladósodott, vagyis szép szólammal — „az ingallant mozgositotta”.

A magyar gazdának nem kölcsön-pénz, hanem pénzen vevő kell — buzájára, marhájára és egyéb termelvényeire, de erről fogalmuk nincsen.

Azonban ne korholjuk őket, mert műtrágyát hintenek szemünkbe, vagy a lapunkkal együtt a trágyát is szemétdombra dobják, mert nekik jó a zsidó papirpénz is es nem kell érc-világpénz, ágió nélkül, mert ők ka-uatokkal és ágióval továbbra is a zsidókat akarják hizlalni.

*) E cikk már néhány számból kiszorult.

Értesítés.

A szent Gellért könyvnyomda e héten tágasabb helyiségekbe fog átköltözködni, mert jelenlegi helyén nem csak meg nem fér, hanem a Duna áradásai alkalmával működésében is föl van tartva, mert pincéit talajvíz veszi föl. E hurcolkodás következtében lapunk következő száma egy nappal valószínűleg később vagyis szombaton fog megjelenni.

TÁRCA

A kereszt győzelmi zászlaja.

A Golgotának sziklaormán
 Királyi zászló lengedez;
 Sugárit őt világra szórván
 Tündöklék rajt' a szent kereszt.
 Két ezredéve lengeti vezérünk,
 Két ezredéve győztesen lobog:
 Föl harcra, fesse még dicsőbbre vérünk,
 Föl harcra, kikben hősi szív dobog!

Elül halad az égi mester,
 Mienk a biztos győzelem;
 Gyáva, ki őt követni restel,
 Ha int a harc, a küzdelem.
 De fel ti bátrak, kik a harci vészben
 Végső lehelletig megállotok:
 Ott leng a zászló győztesen, merészen,
 Föl harcra, kikben hősi szív dobog!

Hitünk a paizs e küzdelemben,
 A lélek kardja fegyverünk;
 Legyen bár millió az ellen,
 Nyilától meg nem rettenünk.
 Az ősi Róma porba dült le régen:
 Emléke füst, nagysága tört romok;
 Felette szent kereszt ragyog az égen:
 Föl harcra, kikben hősi szív dobog!

Miként dühöngő, vészes orkán
 Dült Attila: Isten ostora,
 Utjában mindent elsodorván:
 Zászlónk nem ingott meg soha!
 S hiába szót'e terveit az ármány,
 A Juliánok, s más ily álnokok;
 Győzött hitünk a szent jogok csatáján,
 Föl harcra, kikben hősi szív dobog!

Lesz majd idő, midőn redtök
 Tör üdvünk ősi ellene;
 Gúny, megvetés, szitok meg átok
 Lesz mérgetontó fegyvere.
 De ti ne féljétek, ha bármi lest vet
 Tüzes nyilát fölfogja paizsotok;
 Mást meg nem ölhet az, csupán a testet:
 Föl harcra, kikben hősi szív dobog!

Meglátjuk majd mi lesz erősebb
 — Csak küzdjünk bátran, hősileg,
 A szeretettől vérező seb,
 Vagy gyűlölet, mely vért liheg?
 Hadd üsse át az ellen töre szívünket:
 Meglátja benne mi tiszta láng lobog,
 Hogy ott Krisztusnak szent szerelme lüktet:
 Föl harcra, kikben hősi szív dobog!

Ne féljétek, ha tán a gazság
 Siralmas börtönébe vet:
 A sirból is kitör az igazság
 És Isten jobbán kér helyet!
 Megvirrad még... a rabbilincs lepattan,
 S eltűnnek ők, meghalnak a zsarnokok:
 Ki szent jogokért küzd, az halhatatlan:
 Föl harcra, kikben hősi szív dobog!

Nagy lesz bosszúnk, ha majd a porban
 Hever előttünk, ellenünk,
 S mi azt, kiből csak gúny, szitok van,
 Szívünkre vonjuk — s könnyezünk.
 Ha ellenünket majd szívünkre ölelve
 Könnyünkkel mossuk le a vérnyomot:
 Ez lesz hitünk bosszúja, győzedelme,
 Föl harcra, kikben hősi szív dobog!

Föl!... lássuk újra a szent csatába!
 Leonidásnak hős hadát;
 Ki fél, hadd térjen vissza a gyáva:
 A hős nem adja meg magát!
 Ha egytől-egyig elhullunk a vészben,
 Örökre mégse!... meg nem halhatunk;
 Mert zászlónk újra föltűnik az égen:
 Föltámadunk, ismét föltámadunk!

G. F.

Császárné lesz.

Szrimác Jéla átfutott a drugához, Tonkához és
 lihegve ujságoita:
 — Megyünk táncolni, gyere te is.
 Tonkának tágra nyitak szemei.
 — Táncolai ma? — Ugyan ne izelj.
 — Láthatod rajtam, hogy ünneplősen vagyok, szól
 Jéla sértődve, nem tréfálok.
 — De hová? Szerdán nincs lakodalom.
 — Ki bédába és összeüti formás lábait.
 — Persze a szunyogok muzsikájára, csufolódik
 Tonka.
 — Eh! Veled nem lehet beszélni. Nézz hát ki, te
 hitetlen. Látod Filát s hóna alatt a dudát.
 — Most már megyek. Hanem mért olyan messzire
 ki, a Curkon nem lehetne táncolni?

— A főherceg van itt és sok ur, azok akarnak minket látni. Te, sugja a készülődő leány fülébe kipi-
rulva, még nincs felesége a német császárnak.

— Hát én bánom, mi közöm hozzá, válaszol fel-
váltól a másik.

Délben már a Dunánál ögyelegtek a táncosok a
dudással. A német császárnak pompás kedve kerekedett,
mert egy tizenhatos szarvast sikerült leterítenie vagy
kétszáz lépésről. Meg kell engedni, hogy a lövés ritkítja
párját. Batran mehet remek számba! A jókedv aztán
hamar ráragadt az egész vadásztársaságra. Nem kellett
senkinek se sok biztatás, hogy rá szánja fejét a sokac
nemzeti tánc és viselet megtekintésére.

A kis „Fecske” ügyesen odasiklott az „Orient”
mellé, s a magas uraságok sörben reászálltak. Egy kis
kerülőt tettek hamarosan s kiszállottak a fölszállóztól
öbölben a partra. A sokácok csak akkor vették észre a
diszes társaságot, mikor már a hátuk mögött voltak.
A dudás az igazatól nem volt képes fujni. A legények
„zsvióztak”, a lányok szétfutottak. De soká egyiknek
se kellett könyörögni, hogy a táncot folytathassa.

Jéla egyedül maradt, ki nem fogozott a költőbe.
Ő a német császárt nézte nagy gyönyörűséggel. Ott áll-
lott a mohácsi főbíró háta mögött. Gyönyörű szál em-
ber. Tán öles természetű. Fekete bajusza úgy ki van
fenve, mintha holló fiók próbálgatná két szárnyát. A
piros nadrágja úgy feszül, hogy egyetlen ráncot sem
vet. A csákóján a fehér holló olyan, az ember azt hiszi.
galamb ül rajta. S a mentéje panyókára vetve a val-
lán. Álmodni sem lehet szebbet!

S a mint Jéla nagy szemeket mereszt reá, az
hamiskásan hunyorit feleje.

S az előkelőségek körülvették a táncolókat. A
császár Jéla mellé kerül.

— Eszem a szentedet rózsám, sugja Jélának, de
szép vagy.

— Ugyan ne csufojjon, szemérmeskedik Jéla.

— Csufojjak? Huncut akasztófa a nevem, ha nem
szivem szerint beszélek.

— Nem tetszhetik egy sokac lány a császárnak.

— De nekem úgy tetszel, hogy akár el is ven-
nélek rózsám.

— Elvenne engem? Ne bolondítson el, mert bele-
halok.

— Te ha mondom, hogy elveszlek, csak ha van
valamid.

— Van két fertály földünk és egy házunk.

— Itt a kezem, csapj a terenyembe, a feleségem
vagy, gyere holnap Mohácsra.

— Ott leszek, mondja reszketve a lány s a tán-
colók közé vegyül.

Benics Mió látta az egészet. Ő sem táncolt, csak
minden szóra fület.

Mikor a német császár a többi urral elvonult,
megfogta Jélát a kezénél.

— Ide gyere, számolunk.

A lány végignézte s megvetőleg vágta a szemébe.

— Mi már leszámoltunk.

— Leszámoltunk? Kérdi a legény rekedt hangon.

Nem én vagyok a völegényed?

— Voltál csak! Gombház . . .

— Vigyázz! mondta a legény villogó szemekkel és
pironkodva tovább ment.

Jéla alig várta, hogy haza érjen.

— Anyám, édes anyám, kiabált lelkendezve már
messziről, találja ki mi leszek.

— Azt csak a jó Isten tudja, leányom felel anyja
a nemértés világos jelével.

Meg én, toldja hozzá a leány. No, nem találja
ki? Persze nem is álmodhatja, mert én császárné leszek.

— Megháborodtál te lány, feddi az anya.

— Nyeljen el a föld, ha nem mondok igazat.
Holnap tartjuk a kézfogót Mohácscon. Aranyos édes
anyám, csak a csirkékre lesz gondja, semmi másra.

— De lányom, magadon kívül vagy te?

— Igen, én ki vagyok cserélve. Mió már meg-
kapta az utilapot a talpára. Engem a német császár
vezet az oltárhoz.

— Nem hihetek akkora szerencsében, pedig szép
vagy, az én lányom vagy.

— Majd meglátja édes anyám, holnap hajnalban
elindulunk, hogy még idején oda érjünk. Jaj de boldog
leszek. Ezüst korában hozom a vizet, s aranyos fazék-
ban főzök majd babot. Harapjon meg édes anyám,
mert megöl az öröm.

Alvásról szó se volt. Ébren álmodott egész éjjel.
Azon tőprengett, hogy azt a vigyázz szót hogyan boszulja
g. Meg van, elvittem katonának a bitangot. Majd
elgámitom, hogy kell beszélni egy császárnéval!

Alig várta, hogy pitymalodjék. Talpra ugrott. Anyja
megfeszülte. Akkor kikeregte legeslegszebb ünneplőjét.
Fölhuzta. Tenyéryni csipke volt rajta. Ajkát arcát mus-
kálly levelével kipirosította. Homlokára illesztette arasz-
tos menyasszonyi koszoruját s kétszer háromszor meg-
fordult a tükör előtt.

Végre türelmetlenül mondta anyjának.

— Menjünk már.

A nap már jó magasan állott, mikor poros lábbal
Mohácsra értek. Mindenki az állomás felé sietett, ők is
arra tartottak. Ott már ember ember hátára tolongott.

A lány vizsgáló szemét végigjártatta a közönségen.
Arca hirtelen elsápadt. Meglátta a „császár”-ját egy
hintó bakján.

— Nézzen oda, ott van, mondja halkán anyjának
s ujjával reá mutat.

— Menjünk hozzá, válaszol anyja s nyomban
furakodni kezd.

A „császár” is észre vette őket, a mint feleje
igyekeznek.

— Pajtás, löki oldalba a kocsi, láttál-e már
csodát, nézd meg. És nevétek mind a ketten.

— Milyen szépen nevet rád, sugja boldogan vissza
az anya.

— Látom jaj, anyám oda vagyok.

— Dicsértessék császár ur, elhoztam a lányomat
a mint kívánta.

— Én nekem mondja ezt kigyelmed.

— Magának hát. Ez az, ugy-e lányom, kérdi ros-
szat gyanítva az anya.

A leány igenlőleg biccentett fejével.

— Már most csak forduljunk a paphoz, hogy át-
essünk a dolgon, aztán beszélhetünk a meddig kedvünk
tartja.

— Megálljunk, majd ha a főbíró ur megengedi.

— Magának csak nem parancsol a főbíró.

— Bár ne parancsolna, akkor volnék én is ur.

— Maga talán nem is császár? tör ki az anya s a
leányt megborzongatja a hideg.

— Én császár? jajajaj, de messze van Makó Jeru-
zsálemtől. Én a főbíró huszárja vagyok.

Jelával fordult kerek e nagy világ. Valami sötétség
borult két szemére, záporként hullott a könye. Sötét
éjben nyári eső.

— Dej' szem, ha az én lányom e miatt a föld
alá megy, kikaparom . . .

A mozsarak durrogtak. Messziról az Orient kéménye okádta a füstöt.

A föld megremegett s a levegő tele lett puskapor-szaggal.

Az anyát rögtön elhagyta a harcias kedv, s a lány alig hallhatóan rebegte:

— Bár engem talált volna ez a lövés.

A kocsis hopp-hoot kiáltott és a „császár“ eltűnt a sokadalomban.

A leány lehorgasztotta fejét és úgy kérte anyját:

— Menjünk világgá, édes anyám.

— Világá egy bitangért, egy mihasznáért? Ugyan érdemes lenne! A Mió se kutya. Nem mu ráj mindjárt császárnak lennie, csak lgyen.

Szomoruán mentek hazafelé.

Jéla megvigasztalódott abban a gondolatban, majd hazafut megfélelű Miót, még a kezét is megcsókolja, s úgy kéri majd: Ne haragudj drága kincsem, rossz tréfa volt, feledjék. Aztán olyan hűséges felesége lesz, mint a parancsolat.

Tonka a kiskapu ajtóban várta Jelát. Arca piros volt, szeme könnyelábad. „Ne haragudj, mondja Mió, itt jart a csobolyával, nem mondhattam nem-et. En nem vagyok hibás“.

— Nem haragszom, s a fele biztatás torkán akadt.

A szobában lerogyott a tulipános ladára, levette homlokáról a koszorút s odaadta anyjának.

— Tegye el édes anyam, majd hasznát veszi valamikor a hugom.

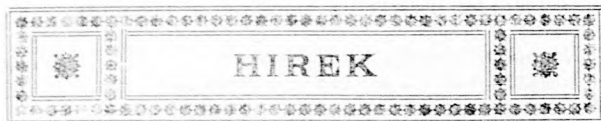
N. Kornel.

Előfizetési felhívás

Jelen számmal véget ért az első félév. Tisztelettel kérjük tehát azon előfizetőinket, kiknek előfizetésük lejárt, szíveskedjenek azt minél előbb megújítani, mert nekünk is terhes fizetési kötelezettségeink vannak, melyeknek csak úgy leszünk képesek megfelelni, ha követeléseinket idején megkaphatjuk. Azon kívül a hurokkodás is tetemes pénzköltségbe kerül, pedig annak is éppen most kell megtörténnie.

Tisztelettel a

kiadóhivatal.

Szobormegáldás. Pápáról írják lapunknak, hogy ott *Paul* Imre tekintélyes polgár és neje *Berky* Anna, a kis-czelei ut mellet. Szent Imre herceg és szent Anna tiszteletére szobrokat állítottak, melyeknek folyó hó 30-án lesz a megáldásuk. Az Isten legyen jutalmazójuk buzgó híveinek!

Életmentő Mária-kép. A szent katalini erdő-örnek nyolc éves leánykájára, a kis Milkovics Mari volt az iskolában a legouzgóbb, a legjobb magaviseletű és legszorgalmasabb tanuló. Szerette is mindenki a faluban s kedvence volt mindenkinek. Valóságos és szorgalma miatt felvétellett a már hazánkban is mindinkább elterjedt Mária-társulatba. Ezen társulat tagjai tudvalevőleg kis Mária-éremet viselnek. Ez a Mária-érem csodálatosan mentette meg a kis Milkovics Mari életét. Ugyanis

a mult napokban együtt játszott Bendekovics István földműves 9 éves fiával, aki játékközben valahol revolverre akadt. Tréfásan fenyegetődözve emelte a fiu a revolvert a leányka mellének s véletlenül elsütötte. A golyó a leánykát mellén találta, de kárt nem tett benne, mert a Mária éremről visszapattant. A szerencsés, valóban csodás megmenekülés annál feltűnőbb, mert a Mária-érem sokkal kisebb volt annál a golyónál, melyet feltartóztatott.

Szent László halálának évfordulója. Szombaton folyó hó 29 en. Péter és Pal apostolok ünnepén lesz 800 éve annak, hogy Magyarország egyik legnagyobb királya, szent László áldásos földi működését, mint ember, mint keresztény hívő és mint király bevégezte. Szent ereklyéi vannak a magyarországi városok közül Győrött, Zágrábban, Kassán, Nagyváradon és Esztergomban; a külföldön pedig Aachenben, Bolognában és Rómában. Természetes, hogy mindezen helyeken fényes ünnepségek rendeztetnek szent királyunk tiszteletére boldog halálának nyolcszázados évfordulója alkalmából. Győrött, hogy ereklyéjét őrző a vallásos kegyelet, már meg is volt az ünnepély a mult vasárnap, melyen távol vidékekről is lehetett látni egész küldöttségeket. A „Dunántuli Hírlap“ ez alkalmából díszes kiállításban jelent meg és „Szent László csodái“ főíratu cikkben felsorolja azon csodákat, miket Isten jámbor szolgája által tett. E csodák által a következők: Szent László egy éjszaka szokása szerint a váradí monostorba mene, hogy imádkozzék s történt, hogy amint sokáig elmélelt az imádkozásba, komornyikja, ki künn várakozik vala reá, elunván a hosszas várakozást, fölkele és betekinte es látá, hogy ura megdicsőült testével csudálatosan a levegőbe emelkedett; a szent férfiut, bár még a testben el vala, a test sulya nem nyomta le, hanem érd meinek felsősége a mennyei polgárok társaságába emeli vala.“

Mikor a kunokat üldöző királyseregével nagy pusztaságba jutott, hol nem vala mit enniök, a szent király elvált egy kis időre táborától „és imádkozva leborulván Isten irgalmaért esdekele vala, hogy aki Izrael fiat manna esővel táplalta, ne engedje a keresztény népet ehhalállal elveszni. S mid' n fölkeve a könyörgés után visszatért, ime szarvas- és bivalycsorda jó vele szembe s vadságát levekvezve vele együve a sereg közepébe gyülekezék.“ Az állatokból annyit fogtak, amennyire csak szükségük volt s mind magasztalták Istent, ki a szent király kérésére ilyen irgalmasságot tett.

Ugyanebben a hadjáratban a hegyek közé jutva, a szomjuságtól eltikkadt serege nem talált ivóvizet s mint Mozes vesszejével vizet fakasztott a sziklából: a szent király is Istenhez fohászodott, s aztán kardjával megütötte a kősziklát, melyből egyszerre üde vizsugár szökelt fel s a forrás bőven árasztotta tiszta vizét a lankadó harcosok felfrissítésére. E jelenetet ábrázolja azon szép kivételű kép, mely a győr-ujvárosi kath. templom oltárának jobb o'dali díszét képezi.

Mid' n Torda-Aranyos megyében seregétől elválva egykor a király Torda környékén egyedül lovagolt, gondolatokba melyedve a hegyek között, csak későn vette észre, hogy nagy sereg kun rabló támad feleje. Mene-külni már nem lehetett, a tulnyomó erővel szembeszállni hasztalan lett volna; a király a veszély lattára Isten oltalmába ajánlja magát s egyszerre a nagy hegy közepén kétfelé válik s szédítő örvény meredek sziklafalakkal tá-tong ott a király és üldözői között. Így beszéli el a rege annak a nagy hegyhadéknak eredetét, mely Erdélyben tordai hasadék neve alatt ismeretes.

Mig László Oroszországban járt, nagy csapással látogatta meg Isten Magyarországot. Több helyen nagy

földrengések voltak, majd kilört a pusztító ragályos betegség, a pestis és százankint hullott a nép. Mikor László király visszatér, látja a nagy nyomort, a nép rendkívüli felemét. A szent király Istenbe vetett erős bizalommal s alázatos lélekkel irgalomért esdél népe számára s aztán kilövi nyílát s az ellőtt nyíl a levegőben egyet kanyarodva hirtelen leesik s egy kis fűvet jár keresztül s e fű gyógyító erővel bírt. A ragályos betegségben sinlődőket olyan fűvel érintették s azok egyszerre meggyógyultak. E fűvet a haladatos nép ma is szent László-fűvének nevezi.

Abaujmegyében, Jászó-Debrődön a falu határában egy bő vizű forrás van, melyet a nép szent László kutjának nevez. A rege azt beszéli, hogy midőn László seregével ott járt s a szomjuságtól elcsigázott katonák kinjokban feljajdultak, a szent király inádkozott magában, s lova patkójának helyéből azonnal viz fakadt föl.

A kunok elleni második hadjáratban történt, hogy a menekülő kunok, magyar sereget az üldöz stől visszatartandók, marokszám szórták az elrablott aranyat és ezüstöt s a magyar lovasok legráltak lovójól az eldobált kincsek felszedésére. A király hasztalan szólitgatta a pénzvágytól elcsábított harcosokat az ellenség üldözésére, s ezért mikor látta, hogy az ellenség e esellel megmenekül, Istenhez fohászkodik, hogy távoztassa a kincsvágyat harcosai szívéből, s ime a csillogó kincsek azonnal átváltak értéktelen kavicsokká.

A papirforintok vége. Junius hó 30-ával az egy forintos papírjegyek és a régi tizkrejáros ezüstpénzek kimennek a közforgalomból és csak a közpénztárnaknál fogadtatnak el fizetés vagy beváltás fejében. Azért figyelmeztetjük olvasóinkat, hogy ezen a napon túl ilyen pénzeket el ne fogadjanak.

Adakozás a nagy-emőkei és csehi templomok javára. Mltgos Szápáry Beláne grófnő Pozsonyból küldött 2 albát, 4 gyermek karinget, 4 humeralét, 12 korporalét, 12 purifikatóriumot, 12 lavabó kendőt, 1 cibórium köpenyt, 1 bursát, 1 oltárterítőt, 1 cingulumot és 4 piros posztó szoknyát a minisztráló gyermekek számára. — A jó Isten bő áldása szálljon a nemes szívű urhölgyre páratlan jötekonyságáért.

Adakozások.

Lapunk főszerkesztőjének: Lepsényi Miklósnak sajnálatos elíteltetése által fölmerült költségek viseléséhez adományaikkal járulni szivesek voltak:

Bencsik Boldizsár Kis-Kovácsi 1 frt, egy névtelen 50 kr., Kursics Ferenc Barbaacs 1 frt, Fölker Jakab és neje Pécs 2 frt, Agáczy János T.-Lök 1 frt, Bindes Gyula Hegykő 50 kr., özv. Arvajovics Mária Eperjes 1 frt, Szabics testvérek Karczag 2 frt, Szelekovszky Róbert Rima-Szombat 10 kr., Varga Józsefné Budapest gyűjtőívön: saját részéről 1 frt, Kristóf Mária 50 kr., özv. Márton Jozsefné 50 kr., Mészáros Mártha 50 kr., Stengl Mariska 50 kr., mások részéről 30 kr. összesen 3 frt 30 kr. — M. J. Petrovaszelló 50 kr., Bernát István Paks 1 frt, S. Nagy István Tarczal 50 kr., Gusvenitz Vilmos Esztergom 1 frt, Czettler Ferenczné Jászberény 1 frt, Puky Jolán Jászberény 1 frt, Cordás Imre Káptalanfa 1 frt, Szabó József Gönyő 50 kr., Kovacsovsky György és neje Turkeve 8 frt, Aladits Zsuzsanna 1 frt, Körber Géza 50 kr., Fodor István 50 kr., Hegedüs György K.-Szt.-Márton 50 kr., özv. Dosztál Teréz és Ilona leánya 1 frt 50 kr., Piakovics Anna

Budapest 1 frt, Hajurka Mária Budapest 1 frt, Schneider Veron Budapest 1 frt, Melicher Erzsébet 50 kr., Nohálka Eliz 50 kr., Pászthy Sándorné 50 kr., Ledvina Lucza 50 kr., Merkl Mária P.-C.ák 1 frt, Hirschberger Magdolna Budapest 1 frt, Bacher Mária Budapest 1 frt, Varga Julia Budapest 50 kr., Rasztik István Melykut 1 frt 10 kr., Melykúti plebános 2 frt, N. N. Melykut 50 kr., Horváth Ignác Melykut 50 kr., Dora Pál Melykut 50 kr., Oroszi István Pazmánd 1 frt, Bérés Fabián Peiter 1 frt, Dióssy János Budapest 3 frt, Soós Mihály Csorna 2 frt, Toller Endre Orsova 1 frt, Kóhalmy Miklós Béla Csorna 50 kr., N. N. Csorna 50 kr., Péntek József Csorna 50 kr., Varga Imréné Csorna 50 kr., Lampert János Csorna 50 kr., Szabó János Csorna 50 kr., özv. Tóth Antalné szül. Nagy Ágnes 50 kr., Szerdrőladról N. N. 50 kr., mélt. Pallavicini ögróf 1 frt, szend 6-ládi társulat 0 kr., ifj. Bodnár István Szendrőlád 50 kr., többek részéről összesen 4 frt 30 kr. —

A beküldött kegyes adományokért, nem különben a hozzánk intézett rokonszenves részvevő sorokért szent ügyünk drága vértanujának nevében legforróbb köszönetünket nyilvánítjuk. Áldja meg az Isten a kegyes adakozókat az ég és föld minden áldásával!

A lourdesi csodaforrás-víz megrendelési czime: Stampfl Gusztáv, Budapest, VIII, Gólya-utca 28., akinél lourdesi, valamint egyéb szentszobrok, valódi jeruzsálemi olvasók, (hollandiai 300 napi búcsukkal ellátva is,) ugyszinte az „Élő Rózsafüzérek” és „Mária társulatok”-nál használatban levő: Szent tükök, fehér és háromszínű papíron, szent tükök szép képekben, felvételi könyvek, sorsolási ívek, utasítások az alakításra, alapszabályok stb. stb. s végre a lourdesi csodálatos gyógyulások leírása, lezártított áron kaphatók.

Egyházi szerek, műhímzések, miseruhák, zászlók, keresztüti- és oltárképek, csillárok, fehérneműek, kegytárgyak, képek és könyvek beszerzésére ajánljuk Szűts és Társa, a bibornokerek és Magyarország herceggprimásának udvari szállítói Budapestben. — Árjegyzékeiket kívánatra bérmentve küldik.

HITBUZGALMI ROVAT

Sz. Tibold remete.

Julius 1.

Francia grófnak fia e szentünk. 1017 ben Franciaországnak Provence (Provánz) megyéjében, Brie községben született. Atyja: Arnulf, Champagnei (sompány) gróf, anyja Ulla mindketten jámborok, istenfélők. Nagybátyja: a jámborságáról és tudományáról egyaránt híres viennei érsek, Tibold volt. Ennek a nevére kereszteltette a mi sz. Tiboldunk, akit utóbb amaz érsek, nagybátyja tudományosan kiképeztetett.

Tibold előkelő család gyermeke lévén, a világ örömeit élvezhette volna. Ő azonban a világtól való visszavonulásban, a magányban lelte, kised korától fogva, kedvét. Rokonai nem egyszer szeméire is vetették visszavonultságát. Nem ilyenek

kell a grófi fiúnak lenni mondák. A grófi fiu előkelő származásánál, gazdagságánál, hatalmánál fogva arra hivatott, hogy hangadó legyen, hogy vezérszerepet játszik, főleg pedig ő, aki oly szép műveltséggel, oly nagy tudománnyal rendelkezik.

Elvonultsága miatt vajmi sokszor ki is gunyolták, de ő mindezzel nem törődött. A földi öröme, a világi mulatságok őt untatták. Mennél inkább unszolták őt az azokban való részvételre, annál inkább huódott tőlök. Mennél többször kellett bennök részt vennie, annál inkább unta azokat.

Ez is furcsa ugye bár, a világi mulatságot megenni, főképp fiatal embernek.

Három napig szokott farsang utolsó napjaiban a falusi fiatalság táncmulatsága tartani. Ugyan melyik unja meg? Oly nehezen oszlanak szét farsang keddjén éjjel, amikor a harang hangja a mulatságnak végét vet.

És hánynak jut eszébe ott az imádság; az Ur Isten, a pokol örök szenvedése? Hány vonul vissza, hogy bűneit sirassa, hogy lelkét a büntől megóttalmazza?

No hiszen lenne mit hallgatnia a fiatalságtól annak a legénynek, meg annak a leánynak, akik csak egy táncmulatságról is elmaradna. Bizonyos, hogy remetének, meg apácának neveznék el, mintha bizony valami égbekiáltó bűn volna az: a mulatságban részt nem venni.

Annai bizonyos, hogy az életszentséghez éppenséggel nem kívántatik, hogy valaki a mulatságokban részt vegyen. A szentek útja, a menyországba vezető út: nem a dinom-dánom rózsás országútja, hanem ellenkezőleg a szánom-bánom a bűnbánat tövises sziklái gyalog ösvénye. Az Ur Jézus nem a mulatókat, nem a vigadókat, hanem a sirókat nevezte boldogoknak. Midőn pedig követésére szólít fel, azt mondja:

„Aki utánam akar jönni, *tagadja* meg magát, *vegye fel keresztjét* és kövessen engem“.

Mi bizonyos? Az, hogy Krisztust a mennyországba csak önmegtagadásunkkal követhetjük.

Táncoló, vigadó mulató ifjuság, akarsz-e a menyországba jutni?

Kélsz-gkivül, mondd.

Ugy? Akkor hát: tagadd meg magad! Vond el magadtól a mulatozást! — Azt meg lelkedre kötöm, hogy hej de soha se gunyold ifju társadat, ne vesd meg te legény, legény pajtásodat, te leány, leánytársadat, azért mert hát az a mulatságon nem jár ugy, mint te. Te megveted őt, Isten azonban téged vet meg, őt pedig szereti. Nos mi ér többet az Isten szeretete, avagy a te kegyed? Mi nagyobb baj, a te megvetésed, avagy, ha az Ur Isten vet meg?

Légy őszinte! Ugyan, ugyan hányszor távoztál te bűn nélkül, tiszta lélekkel, erről arról a kivilágos, kiviradtig tartott táncmulatságról, bál-

ról? Hány szirma hullt le ott a „boldogságod“ helyén, ártatlanságod lilimának? Hány bünt követtél te ott el, ha talán tettel nem is, de beszéddel, sikamlós, kétértelmű tréfákkal: hát még kívánsággal, vágyódással, gondolattal, vétkes g,önyörérettel?

Hogyan fogsz te mindezekről számot adni a szigorú örök bírónak, aki a szívek és vesék vizsgálója s aki az egy haszontalan szóért is számon kér?

Mi jobb tehát mulatni, vagy „remetének, apácának“ lenni? Hogy mi jobb, ha ezt be nem látod most, majd be fogod látni akkor, amikor már késő lesz.

Sz. Tibold már ifju korában tisztában volt a világi mulatságok hiu üressége, sőt sokszor bűnös volta felől. Mig mások vigadtak: az alatt ő a szent remeték életét olvasgatta és azzal mulatott. Vajha ő is oly valóságos remetévé lehetne, mint azok voltak! Ily vágyódás nem egyszer támadt benne.

Élt abban az időben a Seine folyó egyik szigetén, Burkárd nevű remete. Tibold, szülei engedelmével gyakrabban felkereste e remetét. E látogatásaira utóbb mindenkor örömmel gondolt vissza. A keresztény tökéletességről beszélgetett a jámbor remetével. Minél többet járt a magányba, annál inkább megkedvelte azt. Remete lesz ő is, e gondolat foglalkoztatta unos-untalan.

Ámde édes atyja mást tervezett. Tiboldot ő megházasítani akarta. Tibold ellenben a házasságról hallani sem akart.

Történt, hogy Tibold atyjának, Arnulfnak közeli rokona II. Kudó, champagnei. chartoesi, bloisi, és toursi (sampany. sartröz, bloá, tūr) gróf, a burgundi királynak, III. Rezsőnek halála után, a burgundi trónt akarta elfoglalni. Ő ugyanis III. Rezső hugának, Bertának fia volt. Trónkövetelésével e címen lépett fel. Rezső azonban országát, végrendeletben, a német császárnak, Konrádnak hagyta. Konrád Burgundot meg is szállotta. Azonban II. Kudó sem akart trónköveteléséről lemondani. Sereggel indult azért a császár ellen. Segítségül rokonát Arnulfot kérte fel, Arnulf küldött is neki segítséget. E segéd csapatok vezérletét fiára Tiboldra bízta.

Tibold e hadjáratban nemes ifjuval, Valterrel ismerkedett meg, aki szintén, mint ő a világtól el, a magányba vágyott. Egyszer e két ifju két koldussal ruhát cserélt ott hagyta a sereget és Németországba menekült.

A peutingi erdőben állapodtak meg. Ott magoknak fahéjából két cellát építettek, imádkoztak, böjtöltek, elmélkedtek és kézimunkával foglalkoztak. Nappal a szomszéd majorokba men-

tek napszámba dolgozni, éjjel erdei magányukba visszavonulva néhány óráig aludtak; éjfélután egész reggelig elmélkedtek, zsoltárokat énekeltek.

Hogy, hogy nem, a falusi nép megtudta, hogy az a két fiatal napszámos, akiknek szigorú életmódja, erényes élete mindenki előtt feltűnt, nem a közönséges néposztályból valók, hanem azok előkelő urak gyermekei.

Amint a két ifju észrevette, hogy érdeklődnek irántuk, eltávoztak. Komposztellába zárandokoltak, Spanyolországba, sz. Jakab apostol sirjához. Innen visszatértek Németországba. — Trierben Tibold édes atyjával találkozott. Édes atya azonban zárandok ruhájában rá nem ismert. Kevésbe mult már, hogy Tibold fel nem fedezte magát; de végre legyőzte önmagát, kilétezől édes atyjának mit se szólt.

Társával ezután Rómába ment. Utközben Olaszország kegyhelyeit mind fikeresték.

Visensa városhoz közel, Salamigó nevű vadonban Tibold Walterrel eltévedt. Nem sokat aggódtak, hogy kerülnék ki a vadonból, hanem ott egy omladozó kápolna mellett letelepedtek, hogy ott majd mint remetek éljenek. E letelepedésre a vadon tulajdonosától engedélyt kértek és nyertek is.

Két év múlva Walter megbetegedett és meg is halt.

Tibold ezután még lángolóbb odaadással szolgált az Ur Istennek.

Szent életének híre csakhamar szárnyra kelt. A vidék lakosai el látogattak hozzá, hogy tőle tanácsot kérjenek.

A vicensei püspök Tiboldot, miután valódi életszentségéről meggyőződött, hosszas rábeszélés után pappá szentelte.

Tibold sz. életének híre szüleihez is eljutott. Felkeresték őt. Szegény öltözetben, szegényes hájlelkben találták. Lábaihoz borultak, — megilletődve lábainál sirtak.

Tibold életpéldája annyira meghatotta szüleit, hogy azok is lemondtak a világról, hogy egyedül lelkök üdvösségét munkálják.

Arnulf ugyan családi ügyei elrendezése végett még visszatért hazájába, de édes anyja fiánál maradt.

Tibold édes anyjának számára is remete lakott épített s őt a tökéletesség u'ján vezette.

Tibold ezután nemsokára megbetegedett. Nagy fájdalmait bekével tűrte.

Péter a rangadicei apát a haldoklók szentségeivel ellátta. Édes anyját s tanítványait ez apát pártfogásába ajánlván, lelkét a jó Istennek visszaadá 1066-ban, 49 éves korában.

A vicensai polgárok nagy tisztelettel temették el a bold. Szűz templomában. Sirjánál számos csoda történt.

III. Sándor pápa Tiboldot a szentek közé iktatta.

Ereklyéit később sensi városi sz. Kolumbán apátság templomába vitték, innét pedig az Auxerre város mellett levő sz. Tibold kápolnába.

Egész Franciaországban tisztelik sz. Tiboldot.

Boldog ferfiu, ki a világ mulatságai közepe gondonosan őrizvén lelkedet, a világot elhagyta! A magányba rejtőztél, hogy csak a jó Isten tudjon rólad. A jó Isten a homályból kiemelt, megdicsőített.

Esedezzél érettünk! Esedezzél ifjainkért, hogy ők is, ne a világ bolondjai, ne a mulatságok szenvedélyes rabjai is, hanem az édes jó Jézusnak hív követői legyenek!

Alakítsunk sz. Alajos társulatot!

Gyöngé szóm nem lón a pusztában kiáltó szava. Hála a jó Istennek! Hazánk ifjai kezdenek sz. Alajos zászlaja alá gyülekezni. Csak rajta nemes lelkek! Tagas a tér; sokan, mindnyájan elférünk rajta. Jrr! siess a te zászlód alá. Tömörüljünk, egyesüljünk! Egyesülten, tömör sarokban; egymásért imádkozva törjünk előre, fel a lelki élet, a hit és az erkölesi élet ama magaslatára, ahonnan dicsó pártfogónk, az angyali ifju, sz. Alajos oly kedvesen mosolyogva tekint le ráink.

Sok kísértésnek van kitéve az ifju szív. Akarsz győzni? Ime sz. Alajos társulata, az ő rövid főhászai-val, szünös szüntelen oda irányítja tekintetedet, ahol kísértésid ellen biztos menedékre lesz. Iránytűk azok, az élet s főleg az ifju kor viharos tengerén.

Tekints sz. Alajosra, kérd pártfogását! Menj sz. Alajossal együtt a bold. Szűzhöz! Kérd: oltalmazzon! Menj sz. Alajossal s a bold. Szűzzel az édes Jézus elé! Zörgess sz. Szive ajtaján! Imádd Jézust, Jézus sz. Szívét az Oltáriszentségben! Kérd meg, jöjjön szívedbe s maradjon benne!

Viseld folyton a szentelt érmeckét. Szentelmény az. Az egyház áldásával van az ellátva.

Kérded, melyik érmeckét és hol lehetne azt megszerezni?

Érem van többfele: Van Jézus sz. Szive és sz. Mária sz. szive érme; van Jézus sz. Szive és lourdesi sz. Mária érme; van lourdesi sz. Mária és a szeplőtelen sz. Szűz érme; van szeplőtelen sz. Szűz csodatevő érme; van szeplőtelen sz. Szűz és sz. Órangyal érmei; van sz. Órangyal és sz. Alajos érme; van sz. Alajos és szentiséges Atyánk pápai érme; Az Oltáriszentség érme még nem akadtam.

Ez érmek közül, amint tetszik, kiki szabadon választhat. De hát mindannyit hordani, talán mégis sok lenne ugy-e bár? Te megelégednél egygyel is. Melyik legyen hát az az egy?

Ha már választani kell, s csak egyet akarsz választani: akkor válaszd kettőt.

Ez is furcsa beszéd, nemde!?

Légy kis türelemmel, mindjárt rendbe jövünk. Folytonos viselésre válaszd a szeplőtelen fogantatás érmét. Külső viselésre sz. Alajosét.

Folytonos viselésen azt értem, hogy az érmeckét ruhád alatt viseld, a keresztény szokás szerint nyakadba

akasztva. — Külső viselésen pedig azt, hogy ha pl. a sz. Alajos társulatnak egy községbeli tagjai testületileg nyilvánosan fellépnek, templomban körmeneten: akkor sz. Alajos érmét mellükre tűzve a külső ruhán viseljük. Sz. Alajosnak érmét egyébként máskor is viselhetik.

A folytonos viselésre a nem sz. Alajos féle érmek közül legmegfelelőbbnek a szeplőtelenül fogantatott sz. Mária csodatevő érmét vélem. Ez a legismertebb, a legelterjedtebb, a legkönnyebben megszerezhető és nem ok nélkül nevezeték csodatevő érmének. Ez érmen ott láthatjuk Jézus szent Szívét és sz. Mária sz. Szívét. E két szívet tiszteli sz. Alajos társulata is? Tehát? — Meg van a választás. Az érméskékkel tehát már rendben lennek, ha még azt tudnák, hogy hol szerezzük azokat be.

Erre, valamint több más kérdésre majd jövőre Most még csak annyit, hogy a társulat tagdíjat nem ismer, sz. Alajos társulat tagjai tagdíjat nem fizetnek.

A legközelebbi vizionlátásig a jó Jézus legyen velünk!

Ipolyszécsénke 1885, Junius 21. u. p. Hont-Nagyfalu.

Fischer Ágoston,
plébános.

Jelentés.

Jövő évre ünnepeljük hazánk ezredéves főállásának emlékét. Mindenki tudja, hogy ezernyi súlyos megpróbáltatások közt ezt az államot egyedül keresztény jellege mentette meg az enyészettől. És e keresztény jellegét rá szent István király-*apostolunk* nyomta, aki a magyar népet keresztényenyé és ez országot keresztény állammá tette. Ez áldott lelkű király-*apostol* emlékét tehát, különösen ez elpogányosodott korban mindenképpen dicsőíteni és magasztalni kell, kinek-kinek legjobb tehetsége szerint. Tiszteletét minden keresztény hajlékba be kell vinni: e célból páratlanul fényes kiállítású naptárt fogunk közrebocsájtani Szent István király naptára címen. Kérjük azért olvasóinkat, járuljanak hozzá első szent királyunk tiszteletének terjesztéséhez az által, hogy e naptárra előre figyelmessé tesznek mindenkit s annak megszerzését minden ösmerősüknek ajánlják. Az ára a „Magyar Néplapban“ jelezve lesz.

MAI KÉPÜNKHÖZ

Ave maris stella!

(Üdvözlégy tenger csillaga!)

Valahányszor a kereszténység nagyobb megpróbáltatások előtt állott, vagy nagyobb megpróbáltatások tüzeiben égett, mindannyiszor a boldogságos szűz Mária hathatós pártfogásáért esedezett. Vallásosabb lelkű elődeink el is halmozták őt számtalan olyan elnevezéssel, melyekben az ő pártfogásának hathatósága iránt való határtalan bizodalimukat fejezték ki. Elnevezték őt szomorúak vigasztalójának, betegek gyógyítójának, keresztények segítségének s a mi

eleink — szent István kora óta — Magyarország védőszónyanak. A számtalan elnevezések egyik legtöbbet kifejezője azonban kétségen kívül az, melyben Máriát, az összes keresztények tengeren járók csillagának nevezi.

Alig képzelhető az ember életére nézve nagyobb — nem várt veszély, mint mikor hajón tengerre száll. Elindul ugyanis kedvező idővel ép, erős hajóalkotmányon s rá se gondol a veszedelemre, sőt bizonyos kéjt érez a tenger szelid hullámainak ringatására. E hullámok azonban egyszerre megvadulnak s bős haraggal hányják-*vetik* a hajót. Az utasok éreik, hogy Isten kezében van az életük s még a legistentelenebb ajkáról is könyörgő ima száll az ég felé. Borzasztó helyzet, melyet legjobban jellemez az a régi közmondás: „Aki nem tud imádkozni, menjen a tengerre s megtanul“ Bizony, ott még az i-tentagadó ajkáról is csak fohászt, csak azt lehet hallani: Tengeren járók csillaga, Mária segíts!

Az életet is tengernek szoktuk nevezni, melyen sokszor veszedelemben forog nemcsak az ember törőkeay életsajkája, hanem az államok és nemzetek óriás hajója is.

Ezt látjuk napjainkban Magyarországon, hol a keresztény állam hajója elmerülni készül az élet háborgó tengerébe és már alig tarthatja magát a liberálistmus szennyes hullámainak bős csapódásai között.

Eszméljünk föl tehát, míg nem késő s állhatatos könyörgéssel kérjük Nagyasszonyunkat, szüntelenül hozzá fohászokodva, mondván: Tengeren járók csillaga, Mária segíts! Segítsd meg országunkat és keresztény nemzetünket!

A szerkesztőség üzenetei

T. J. Csepreg. Ön a két utolsó számot reklamálja. A mit azért nem kapott meg, mert a lapot visszautasította, ugyanis a címszalagon az áll: *vissza, nem fogadom el*. Hát miért írta ezt reá? Ha nem ön írta, tudassa velünk, majd aztán intézkedünk. — Sz. J. Nagy-Mácséd, Az 1 ft megjött, de levelezője, melyben, mint írja, a „szükségeseket tudatta“ nem jött meg, és így nem is tudjuk mi célra küldte. Kérjük tudatni. — T. M. Doroszló. Ujságolvasó embernek nem szabad siktora értelmetlenséget tanusítani. Ha a lapon az áll, hogy pénteken jelenik meg, ez alatt azt kell érteni, hogy akkor kerül ki készen a nyomdából. És ha ön pénteken reggel itt beállít érte, a kezébe is tudjuk nyomni. Hogy ön mikor kapja meg, az megint más kérdés. Mert ha kiköltözik Romániába, vagy éppen Amerikába, ugy még vasárnap se kapja meg. Az ön kedvéért tehát nem nyomhatjuk rá, hogy vasárnap jelenik meg, vagyis készül el, mert igen sokan — a közelebb lakók — pénteken megkapják; szombaton pedig okvetlen meg kell kapni minden magyarországi postahivatálnál. — P. V. Kemenes-Sz.-Péter. Igen okosan tették. Isten áldása legyen művükön! — K. J. Nagy-Légh. 1. A szakképzettségnek mindenesetre hiteles tanusítója. 2. Nagy Ödön VIII. Múzeum-utca 3. — T. Gy. Ujlak. Grác felé közelebb van. Menjen *Murzsuschlag*-ig vasuton. — Ó. Gy. Vép. A 2 lapra irtuk, kívánósága szerint. — B. T. Kún-Sz.-Márton. Majd közlésre kerül. — K. J. Pozsony. Nem lehet tudni, mert titkolják. Ha a hivatalos statisztikát nézzük, akkor önnök van igazga; ha ellenben a tényt tekintjük, akkor inkább barátja állítása közeli i meg a valóságot. Az bizonyos, hogy legalább egy millióval több van, mint amennyit romlásunk nélkül magunk között megtűrni nem lehet. — i. B. J. Szimő. Erre nézve tessék a földmivelésügyi minisztériumban tudakozódni.

Budapesti piac.

Hivatalos árak:

Búza	bánsági új	78-82 kg.	6.85	6.90
—	tiszavidéki	78-82	6.80	6.95
—	pestvidéki	78-82	6.85	7.10
—	fehérmezei	78-82	6.85	7.10
—	bácskai új	78-82 kg.	6.95	7.20
Rész	—	70-72	5.95	6.05
Arpa	takaróanyag új	60-62	6.25	6.55

Arpa	égetni való	62-64	6.60	6.90
—	sőrfőzdei	64-66	7.20	8.20
Zab	— ó	39-41	—	—
—	— új	39-41	6.65	6.70
Magyar	bánsági ó	75	6.60	6.70
—	másnémet ó	73	6.55	6.60
Köles	— ó	—	6.20	6.80
Rézre	káposzta	—	—	—

A szerkesztésért felelős: Németh Gellért.

A legjobb, ami eddig a kaszalpar terén fölmutatható, kétségtelenül a világhírű **ezüst-acél-kasza**, kettős kaszavéjegygyel.

Újjonnan fölmutat s 13 államban szabadalmazott egyetemes kaszataratóval, melynél fogva az ember sokkal könnyebb és célszerűbb módon erősítheti a kaszát a nyélre, mint az eddig a szokásos módon történt. Ezen kettős kaszák a legjobb kettős tűzben edzett ezüst-acélból készítették és különösen a következő előnyeiknél fogva tűnnek ki: 1. Szerelőtől hajlékony penge, tartós éllel. 2. Mindenekelőtt könnyű kezelhetőség, még a legnehezebb munkában is. 3. A kalapálás hosszabb időre elégséges. 4. Egyszeri fenés elég körülbelül 130 lépésnyi kaszálásához. 5. A kasza az egyetemes kaszatarató nélkül is használható, ami a máshonnan sárló-készülékkel rendelt kaszákhoz ki van zárva. Aki ezen kaszát csak egyszer is használta, soha többé másfélet nem használja, mert ezen ezüst-acél-kaszák a legjobbak mindazok között, melyek a téren eddig készítették. A nagyságok és árak a következők:

75 cm.	80 cm.	85 cm.	90 cm.	95 cm.
90 kr.	95 kr.	1 frt 05 kr.	1 frt 15 kr.	1 frt 25 kr.

Csupán 60 krba kerül egy egyetemes kaszatarató, melylyel a kasza a nyélre erősítetik. Használati utasítás mellékelve van. A kasza ugyan használható a kaszatarató nélkül is, mindazáltal e tartóval munka közben sok időt és fáradságot meg lehet takarítani és a nyél kíméletlik meg, miáltal sokkal tovább tart. Tíz darab megrendelésnél egy darabot ingyen adok.

Jótállási bizonyítvány. Ha valamelyik kasza nem válnék be, amire eddig nem volt eset, kívánatra azonnal küldök helyette másikat, vagy visszaküldöm a pénzt.	Kedvezmény. 5 darab kaszára ingyen adok egy kaszavéjegygyel; 10 darabra egy kaszát.	Kaszakö. egy darab ára 25 kr. és 35 kr. acélkalapács és üllő 85 kr.
---	---	---

Az utánvétellel tett megrendeléseket a következő címre kérem: **Rabinowicz** ezüst-acél-kasza gyári raktárának, BÉCS, I., Wallfischgasse 4/M. N., a csász. és kir. udvari operaház közelében. — Árjegyzékek kívánatra ingyen.

Magyar Néplap

Mezőgazda és Krestan szerkesztősége és kiadóhivatala BUDAPEST, Döbrentei-utca 20. sz. (Ideiglenesen.)

A Szent Gellért.

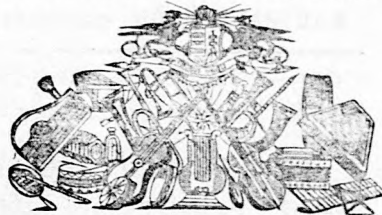
KÖNYVNYOMDA valamint

a **MAGYAR NÉPLAP** Mezőgazda és Krestan **KIADÓHIVATALA**

1. év július hó 6-tól

PRÁTER-UTCA 44. sz. a.

fog létezni.

STOWASSER J.

hangszergyáros, es. és kir. udvari és hadseregszállító.

BUDAPEST,

II. ker., Lánchíd-utca 5.

Saját gyártmányú fuvó, vonó és ütőhangszerek, kitűnő erős hangú szimbalmok és azok alkatrészeiről nagy képes árjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve. 28-1

Elpusztíthatatlan erős orgona harmonikákról külön árjegyzék kerendő.

Mindennemű hangszerek és harmonikák javítása a legolcsóbb árban eszközöltetik.

Hirdetéseket

a „**Sz. István király naptár**”

részére, melynek már most a legnagyobb elterjedés biztosítva van, kizárólagosan felvesz a „**Magyar Néplap**” hirdetési rovatkezelője

Friedenstein Vilmos

hirdetési Irodája

Budapestben. Teréz-körut 3.

Telefon 25-15.

RÉTAY és BENEDEK

ezelőtt

KRISZTA és TÁRSA,

miseruhák, egyházi szerek, zászlók és egyleti lobogók gyára,

Budapest, IV. ker., Lipót-utca 21. sz.

A nagymélt. és főtitkarság Császári György halocsal éresek és a budapesti oltáregylet egyszül szállítól.

Ajánlják bőven felszerelt raktárukat, nevezetesen: miseruhákat, templomi zászlókat, tűzoltó-, iskolai és temetkezésegyleti, iparos-dalegyleti lobogókat, szentségtartókat, kelyheket, áldoztató kelyheket, kereszteteket, füstölőket, oltárlámpákat, csillárokat, szobrokat nagy választékban. Elfogadjuk stációképek és szentképek festését; oltárok, Mária-trónok, Krisztus-sirok és szószékek akármilyen rajz szerinti művészies elvezetését — Egyházi kelmék, csipkék, falfeszületek, búcsújáró feszületek nagy választékban kaphatók raktárunkon. 15-52

Kívánatra készségesen küldünk bérmentve árjegyzékeket, alkalmas mintákat.

A kárpáti kasza a „KASZÁS“ védjeggyel a legjobb kasza a világon.

Kemény, szívós, csupán egyszeri kalapálással több napon át lehet vele dolgozni és egyetlen kaszákó-fenéssel 20–150 lépésnyire lehet vele kaszálni még a legsűrűbb és a legkeményebb hegyi fűben is. A „kárpáti“ kaszát különben egész Magyarországhban már mult évről, mint a legkitűnőbbet ismerik és szó nélkül visszaveszem attól, a kit nem elégitene ki.

A valódi kárpáti kasza a „Kaszás“ védjeggyel egyedül csak is alulírott cégnél kapható. Árak a következők:

A kárpáti kasza hossza a könyökkel együtt centiméterekben	60	65	70	75	80	85	90	95	100
Ára darabonként, krajcárban	70	80	90	100	110	120	130	145	160
Egy 5 kilós postacsomagba elfér darab	14	13	11	10	9	8	7	6	6

A ki egy postacsomaggal rendel, bérmentve kapja. A ki pedig 3 postacsomaggal rendel egyszerre, azonkívül egy kaszát is kap ingyen ráadásul.

1 drb kárpáti kaszákó (fenékö) első rendű 15 kr., 1 drb kárpáti kaszákó második rendű 10 kr.

1 kalapáló készlet üllő és kalapács angol acélból 70 kr.

MAUTHNER ÖDÖN magkereskedése, **BUDAPEST** Andrassy-út 23.

Hirdetéseket lapunk számára kizárólag
Friedenstein Vilmos hirdetési irodája
(Budapest, Teréz-körút 3.) fogad el.

„SZ. GELLÉRT“
KÖNYVNYOMDA
BUDAPEST,
I. ker., Döbrentey-utca 18. sz.
elvéállal mindennemű
NYOMTATVÁNYOKAT.

Főt. Plébánia-Hivataloknak.

A „Szent Gellért“ könyvnyomda tisztelettel adja tudomásul, hogy ezentul az összes egyházi nyomtatványokat raktáron fogja tartani, melyek a legjutányosabb árakon lesznek kaphatók. Eddig raktáron vannak és azonnal küldhetők: **Testimonium Confirmationis 100 darab 50 kr.**

Kivonat a születési anyakönyvből 100 drb 60 kr. — Halálozási értesítvény 100 drb 70 kr.

Keresztelési, Házassági és Halálozási űrlapok,

magyar szöveggel 25/40 cm. finom erős papírra nyomva: 100 darabja 1 frt 20 kr. ugyanez magyar és latin szöveggel kisebb középerős papírra nyomva 100 darab 1 frt.

Továbbá kaphatók: **községi hitelszövetkezeti tagsági és törlesztési könyvecskek.**

Ezen nagy 8-rétű 8 oldalas, erős borítékkal ellátott könyvecskek darabját 2 krajcárjával adjuk.

A „Szent Gellért“ könyvnyomda ezenkívül elvéállal mindennemű megrendelést, egyházi, községi és magán jellegű nyomtatványokat és szállítja azokat a legrovidebb idő alatt, s legjutányosabb árakon; erős, jó papírt ad s tetszetős, csinos kiállításra nagy sulyt fektet.

Tisztelettel kérjük a főt. Plébános urakat, a községi elöljárókat, a különféle egyetek tagjait s minden katolikust, hogy nyomdai megrendeléseiket ezentul ne zsidó vagy szintelen nyomdában eszközöljék, hanem keressék meg a „Sz.-Gellért“ katolikus könyvnyomdat, mely mindenkor rendelkezésünkre áll s így is támogassák a kath. ügyet. Fogjunk össze valamennyien, akkor boldogulunk.

Könyvnyomdánk mint a katolikus érdekek megrendíthetetlen támogatója, büszkeségét helyezi abba, ha az igényeket minden tekintetben kielégítheti s a megrendelőktől csak dicséretet arathat.

Tisztelettel

Budapest, 1894. április 12. (I., Döbrentey-utca 18.)

a „Szent Gellért“ könyvnyomda.